

[Alfred Jensen.]

Han var så ubehændig at nævne en herre, der levede hele sit liv på den propaganda og faktisk også døde af denne propaganda, nemlig Hitler. Han påstod jo, at Sovjetunionen var en trusel mod Tyskland, og at det derfor var nødvendigt for Tyskland at opruste. På samme måde udtalte de imperialistiske politikere i Japan sig; de påstod, at Sovjetunionen var en trusel mod Japan, og at oprustning derfor var nødvendig. Man havde mere fyldigt og mere velbearbejdet materiale, der skulle godtgøre, at Sovjetunionen ikke alene havde store styrker, men også havde planer om at overfalde nabolandene. Jeg ved ikke, om det var det, der gjorde, at man tolererede oprustningen i Tyskland og Japans oprustning, at man endvidere tolererede, at der skabtes en akse, der omfattede, i første omgang, Japan, Italien og Tyskland og senere andre lande. Jeg tvivler på, at det helt var årsagen — man havde visse interesser i en sådan oprustning, og derfor tillod man den. Men det har jo vist sig, at det var de herrer, som talte om, at Sovjetunionen var et imperialistisk land, der havde planer om at erobre andre områder ... (*Rasmus Hansen*: Var det Vestmagterne, der sluttede alliance med Sovjetunionen?). Det skal jeg nok komme til. Det var de nævnte herrer, der planlagde overfald på andre lande. Det var nabolandene i Europa, der følte og kom til at lide under den tyske oprustning, og det var landene i Det stille Ocean, som blev genstand for de japanske imperialisters overfald.

Det ærede medlem for her op til talerstolen. Jeg ved ikke, hvorfor han var så særlig ivrig, men jeg har indtrykket af, at bortset fra ham er der i denne sal meget få, der tør gentage den agitation, som nazisterne betjente sig af. Jeg har bemærket mig, at ved første behandling af forslaget til rigsdagsbeslutning har de fleste udtalt, at man egentlig ikke troede, at Sovjetunionen ønskede nogen krig, at man ikke letsindigt ønskede at kaste landet ud i krig, som det ærede medlem hr. Kristen Amby udtrykte sig. Jeg har kunnet se det gennem flere taler, at man ikke tør rejse den beskyldning, at Sovjetunionen er et imperialistisk land, der planlægger noget sådant. Ja, det ærede medlem hr. Kristen Amby var måske inde på det, idet han sagde, at hvis Europa var svagt, kunne Sovjetunionen måske lade sig forlede til at lade sine tropper marchere. Det er ikke et ordret citat, men jeg tror, det er udtryk for det, det ærede medlem sagde. Jeg synes, man kan lade denne hypotese falde, for hvis man skal

tro alle de ord, der er sagt om Danmarks svaghed i militær henseende, om Vesteuropas svaghed og den svaghed, som man efter samme kilder må regne med vil være tilstede de første to år, ville Sovjetunionen jo netop have mulighed for og have haft mulighed for at lade sine tropper marchere, hvis den havde imperialistiske formål og interesser — det er da en given sag. Jeg ved godt, der er nogen, der sidder og tænker: jamen, der er det med atombomben! Men det er snart fire år siden, Molotov erklærede, at Sovjetunionen kendte atomenergien og dermed også på dette område er ligestillet. Hvis Sovjetunionen havde sådanne planer, som visse skyder den i skoene, havde den haft mulighed for at realisere dem, men Sovjetunionen har ikke sådanne planer, og sandheden er jo den, at Sovjetunionen ikke er noget imperialistisk land og ikke kan være det, fordi det er et socialistisk land, der ikke bygger sin politik, hverken indadtil eller udadtil, på, at det ene menneske udbytter det andet, eller at en gruppe eller et lille mindretal udbytter andre.

Betragter man Sovjetunionens politik fra første færd, vil man se, at Sovjetunionen har ført en fredspolitik. Det er karakteristisk, og det synes jeg er noget, folk bør hæfte sig ved, at det første dekret, Sovjetstaten udsendte den 8. november 1917, var en henvendelse til alle krigsførende regeringer og folk om at bringe krigen til afslutning, og at den derfor stillede kravet om, at man skulle slutte fred uden anneksioner. Det var ikke så mærkeligt, at Sovjetregeringen stillede et sådant forslag, for den var jo kommet til verden som et udtryk for, at den russiske arbejder og bonde og alle de folkeslag, som levede i det store czarrige, var trætte af krigen, ønskede krigen bragt til afslutning. Men czarriget, de provisoriske regeringer, der kom derefter, ønskede ikke at slutte krigen. De gik alle ind for, at krigen skulle føres til sejrige ende. Det kan konstateres, at den regering, som var kommet til magten som følge af det russiske folks trang til fred, og som viste, at den ville fred, ikke havde let ved at gennemføre sin politik. Den blev udsat for pressorer fra de krigsførende magters side. Man forsøgte på alle mulige måder at tvinge den væk fra denne fredspolitik, og det er karakteristisk, at det Amerika, som man i dag hører så meget tale om som fredens og frihedens forsvarer, gennem sine statsmænd lod dekrettere, at der ikke måtte sendes levnedsmidler til det hungrende Rusland — Rusland var jo ødelagt af krigen —, så længe bolsjevikkerne blev ved magten og reali-